

бдителтъ на халатниците прѣдлагаше този или други планъ, а когато той прѣминаваше къмъ дѣйствието, него го просто прѣкъсвахъ. Тогози воененъ геній, когото академията сега признава равенъ на Суварова, даже прямо го оскъбѣвахъ. Единъжъ той направи нѣкаква си реконструкция, която той считаше за крайно необходима

— Вървете и стойте въ моята палатка, догдѣто азъ ви призовамъ! високомѣрно непоразихъ младиятъ генералъ и той като престои въ Зимничъ, разболя се отъ *миръ* и отъ обидата.....

— Знаете ли, обърна се той къмъ мене, азъ ще захвърля всичко това, ще се отиравя обратно въ Россія и тогата са свърши войната ще сиѣмъ военниятъ мундиръ и ще почна да служа на земството Въ село ще отидѣ.....

— Вървайте, ела нѣмамъ Съзнавашъ че са върше не туй — а кажешъ, то хубаво още ако обърнатъ внимание..... Трудно, ахъ, трудно!

И често са слушахъ сълзитѣ въ гласътъ на младиятъ генералъ, когато той се завръщаше слѣдъ такъвъ несполучливи опити.

Трѣба да отдамъ справедливостъ на генерала Драгомирова. Той едва ли не първий оцѣни този боевенъ геній въ Скобелева. Бившии воененъ министръ Милютинъ тѣй сжщо по равно отъ другитѣ отбѣлѣжи младиятъ генералъ.

IV.

А между това той по малко отъ колкото всякой други бѣше доволенъ отъ себе си. Въ Гюргево, въ Бия, въ Зимница, точно тѣй сжщо както поелъ въ траншеитѣ подъ Плевенъ — Скобелевъ са учаше и четеше непреставно. Той умѣяше да си доставя военнитѣ журнали и съчинения на нѣколко язици и ни едно не излизаше отъ рѣцѣтъ му безъ забѣлѣжки на страницитѣ, по думитѣ на специалитѣ, които и тогава вече обнаружихъ орлиниятъ поглѣдъ на бѣлнитѣ генералъ. Интересно е, въ чии рѣцѣ са намиратъ есега тѣзи книги. Въ висша стѣпень интересно било би да са испита по тѣхъ, какъ малко по малко отъ герой и вѣтъзъ растеже въ Скобелева пълководецъ „Суворову равний“ споредъ прѣкрасното изражение на академията.

Скобелевъ са учаше и четеше по нѣкога при най не-